

Folketingets Forhandlinger. (94.)

1485

27. Nov. 1888: 1. Bsf. af Lovf. om Kontrol med krimin. Forhør.

1486

maa lykkes at vække Thingets og Befolkningens Interesse for dette Spørgsmaal i sin Helhed, og naar dette er Tilfældet, saa finde vi nok ved at sølle Hjælp — eller vore Efterkommere her paa disse Pladser — med god Villie ud af en Ordning, naar der kun er Willighed til at gaa til en saadan, og helst — deri giver jeg ogsaa den ærede Forslagsstiller Ret — under saa simple Former som muligt, naar kun der, som sagt, er Willighed dertil, ogsaa fra Ministerhøiherrens Side.

Salkier: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det foreliggende Lovforslag. Det forekommer mig, at Resultatet af de vidtløftige Forhandlinger i Fjor var dette, at man fra alle Sider ier kjendte, at dette Lovforslag i Virkeligheden var umuligt at gennemføre, og at den ærede Forslagsstiller ligeledes syntes at opgive at gaa frem ad denne Vej, og kun mente, at Forslaget vilde virke som et Incitament til, at man ad anden Vej kunde afhjælpe de formentlige Ulemper, som efter hans Opfattelse skulde være til Stede. Grunden, hvorfor jeg har taget Ordet, er ikke for paany at gjentage min Kritik af dette Lovforslag, men for at komme lidt nærmere ind paa den Sag, som den ærede Forslagsstiller nu nævner, og som han allerede forrige Gang hentydede til. Der blev nu særlig antet over, at der forelaa ved Kriminalretten Dom, der for saa vidt er en sædvanlig Dom i Sagen, 3 Frisindelser, uagtet der havde været Tiltaalelse. Jeg skal dertil først og fremmest bemærke, at forsaavidt den ærede Forslagsstiller synes at have den syge Ide, at han anser Kriminalretten i sin Helhed som besat med Menneſter, der kun vilde deres Næstes Ulykke, saa synes dette ingenlunde at være noget flaaende Btwis, tværtimod synes det, at Majoriteten af de Voterende i denne Sag meget vel have kunnet se Sagen ogsaa anderledes. Søvrigt skal jeg bemærke, at sjøndt jeg tilfældigvis har havt Leilighed til at være meget nøie bekjendt med denne Sag, anser jeg det ligeoverfor de paagjældende frivundne Personer og deres berettigede Interesser for at være utilbørligt at komme nærmere ind paa en Drøftelse af denne Sag i en offentlig Forsamling som denne. Jeg skal blot derfor fremhæve de nøgne Fakta, at af de Paagjældende var den ene ganske vist i længere Tid arresteret, men

paa Grund af hans særegne Helbredstilstand blev der under Forhørene taget det hderste Hensyn til hans Forhold i saa Henseende. Alle Forskrifter, givne af vedkommende Sindslygelæge, bleve overholdte, og navnlig var Politilægen til Stede under ethvert Forhør over den Paagjældende. En Anden af disse Tre var aldeles ikke anholdt, og den Tredie var kun arresteret en ganske kort Tid. Svad man ellers altsaa vil mene om Følgerne af den lange Arrest og af et hensynsløst Forhør under den, kan man her ikke tale om noget Saadant. Derimod har der ganske vist fundet en Domsfaldelse Sted af forskellige Personer, og med Hensyn til tre af disse foreligger der Appel til Høiesteret. Jeg skal bemærke, at paa Begjæring af samtlige Defensorer for Kriminal- og Politiretten er der blevet optaget fuldstændig nye Forhør af en anden Forhørsdommer, mod hvis Digtighed, Hæderlighed og Hensynsfuldhed visnok Intet som helst lader sig indvende. Det viste sig, at de meget skarpe Anker, der vare blevne gjort gjældende, i alt Væsentligt vare ganske ugrundede. Det er netop med Hensyn til en af disse Tiltalte, at den ærede Forslagsstiller, da Sagen var for i Begyndelsen af nærværende Aar, fremsatte meget stærke Anker. Disse Anker vare selvfølgelig fremsatte i Defensionsindlægget i den allerskarpeste Form. Jeg skal ikke hderligere udtale mine Ansuelser om dem, men de ville nu fra en meget dygtig Høiesteretsadvokats Side blive fremlagte for Høiesteret, og altsaa vil der blive tillagt dem den Vægt lige overfor Sagen, som der bør tillægges saadanne Oplysninger.

Justitsministeren (M. L. M. A. N.).

Jeg skal over for dette Forslag fatte mig kort, da det jo har været Gjenstand for temmelig udførlige Forhandlinger i Fjor, under hvilke jeg udtalte, hvorledes jeg i det Væsentlige maatte stille mig til denne Sag. Jeg skal begynde med den Bemærkning, at jeg under Forhandlingen i Fjor havde Leilighed til at udtale, at der ikke for mit Vedkommende skulde være Noget i Veien for paany at forelægge Forslag til Retsreformen, naar der foreligger Et eller Andet, der viser, at dette Things Flertal visser det og har virkelig Villie til atter at tage fat paa denne Sag. Man maa jo ikke glemme, at den har